

LLAVORS

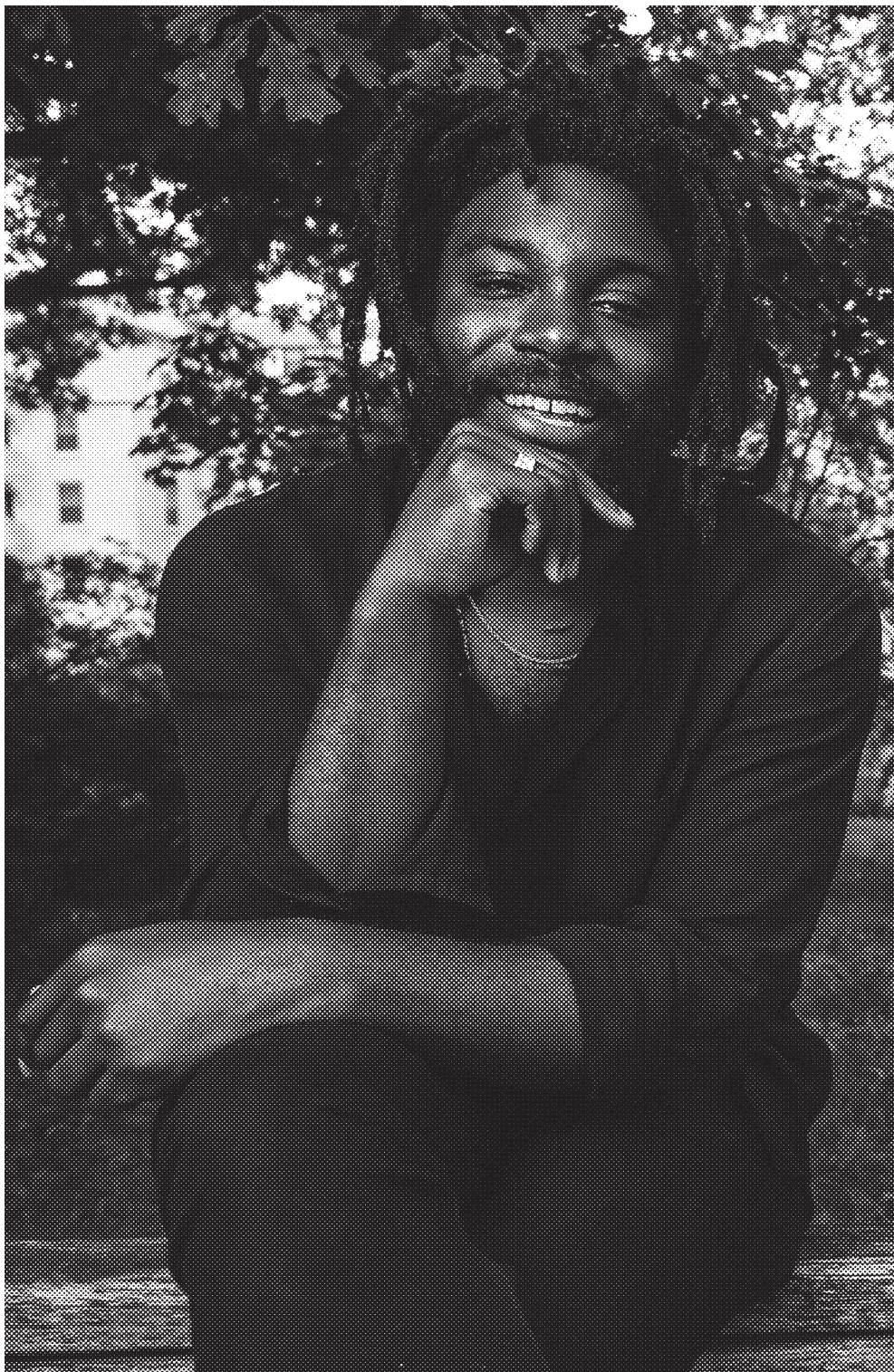
Jason Reynolds

LU

Traducció d'Elisabet Ràfols Sagués

SEMBRA
LLIBRES

Jason Reynolds

Nascut a Washington DC i criat a la veïna Oxon Hill, Maryland, Jason Reynolds va trobar inspiració en el rap per començar a escriure poesia. Durant més de vint anys va escriure poesia, abans de llançar-se amb la primera novel·la el 2014, *When I Was The Greatest*, que va guanyar el premi Coretta Scott King. Ha publicat la novel·la *As brave as you* (2016), guanyadora dels premis Kirkus 2016, NAACP Image i Schneider Family Book; o *Miles Morales: Spider-Man* per a Marvel Comics (2017). Posteriorment Reynolds va tornar a la poesia amb *Long Way Down* (2017), una novel·la en vers reconeguda amb la Menció d'Honor dels premis Newbery i Printz, i *Tot per l'aire* (2019), publicada també a Sembra, que va ser finalista al National Book Award i a casa nostra finalista del Protagonista Jove 2022/2023. El 2020 va publicar *Stamped: Racism, Antiracism and You* amb Ibram X. Kendi. La seva cèlebre i multipremiada tetralogia *Track* el va convertir en un dels autors més destacats i reconeguts de la literatura juvenil als Estats Units. Comença amb *Ghost* (Finalista del Protagonista Jove 2023/2024) i continua amb *Patina*, *Sunny* i tanca la tetralogia amb *Lu*.

EL MEU NOM: Llamp

Soc:

El nen.

El nano.

El noi.

El primer.

L'únic.

El Lu. L'afortunat Lu. O com em dic a mi mateix, l'emmirallat Lu. O com em diu la meva mare, Lu el Llamp, perquè el llamp és tan especial que mai no fa el mateix, no cau al mateix lloc dues vegades. Això és el que diu ella. I aquest malnom m'agrada, però no m'ho crec, això. No crec que el llamp no caigui mai sobre el mateix arbre, o la mateixa casa, o la mateixa persona més d'una vegada. Crec que la mare s'equivoca. T'ho juro, de vegades només parla per parlar. A més, com podria saber una cosa així? Sí, sap moltes coses sobre moltes coses perquè és una mare i les mares han de saber coses, però la gent que ha anat a l'escola per a aquesta mena de coses, com els del temps i els meteoròlegs (que haurien d'estudiar els meteorits i no el temps), ni aquests ho sabrien (perquè haurien d'estudiar els meteorits i no el temps). Parlen del 50 % de possibilitats que ploqui. Una mica. Molt. Avui. O potser demà. Vaja, és que *au va*. He de creure que els llamps no cauen mai al mateix lloc dues vegades? Mai? *Ja*.

Saps qui em va fer veure que la meva mare s'equivocava? El Ghost. Una vegada em va explicar que hi havia un paio —té un nom que comença per erra— que té el rècord mundial de llamps que li han caigut a sobre, no una ni dues ni tres vegades, ni QUATRE, ni CINC, ni SIS VEGADES, sinó... SET VEGADES! Si jo fos el Ray o el Ron, o com es digui (o digués, perquè deu ser mort), m'hauria tancat a casa després del segon llamp. És que, en què pensava? Coneixent-lo (de fet no el conec, però conec gent com ell, i això és bàsicament el mateix), probablement havia escoltat un meteoròleg. O la meva mare, que, per cert, quan diu això del llamp, ni tan sols parla d'un llamp de debò. Llamps al cel? No. Només parla de... moments... elèctrics... en la vida. I jo, clarament, vaig ser un dels moments més elèctrics en la seva. Un entre disset mil. Albí. Nascut sense melanina, cosa que vol dir que vaig néixer sense marró. I francament, no havia d'haver nascut, perquè se suposava que la meva mare no podia tenir fills. O sigui que va ser una cosa doblement especial que només passa una vegada a la vida.

Fins ahir.

Era el dinar de diumenge, que és el mateix que el dinar de dilluns, dimarts, dimecres, dijous, divendres i dissabte amb l'única diferència que la mare sempre prova de cuinar alguna cosa nova. I aquest diumenge el meu pare, que normalment treballa fins tard, era allà a taula amb la mare per deixar-me caure la notícia.

—Tindrem una altra criatura —ho van dir gairebé cantant, com una cançó amb ganxo o així. Van fer *l'un dos tres* i tot.

—Vosaltres? De debò? —Només em va sortir això, és tot el que vaig deixar anar, però per dins deia, *parleu seriosament vull dir que és de debò, no és cap broma deixeu de jugar, no fa cap gràcia si esteu jugant, espera que no, no pot ser, és realment realment de debò?*, i estirava el coll per veure la